

A fost odată un meșter pe care îl chema Geppetto. Locuia într-o căsuță sărăcăcioasă și își ducea zilele de azi pe mâine. Ca să mai facă un ban de pâine se gândi să cioplească o păpușă din lemn, care să facă tumbă și cu care să colinde lumea.

Geppetto își luă uneltele și începu să lucreze, ciopind întâi părul, apoi fruntea, apoi ochii. Meșterul lucră din greu toată ziua și nu se lăsă până nu termină păpușa. Îi puse numele Pinocchio. „Tare mult mi-ar plăcea să aibă suflet, să am cu cine să schimb o vorbă!” își zise în gând Geppetto.

O zână bună a îndeplinit dorința lui Geppetto și a însuflețit păpușa. Dar, fiindcă nu era băiețel adevărat, zâna îi spuse Greierului ce locuia în căsuță să aibă grijă de Pinocchio și să-l învețe ce e bine și ce e rău.

Când s-a luminat de ziuă, Geppetto a mers direct la pătuțul în care l-a culcat pe Pinocchio. Mare i-a fost mirarea când a văzut păpușa cioplită de el rotindu-și ochii și mișcându-se prin pat.

— Pinocchio, trăiești! Chiar dacă nu ești un băiat adevărat ești copilul meu și te iubesc.

Bătrânul era cel mai fericit om de pe pământ. Însă Pinocchio era destul de îndărătnic și nu voia să asculte de nimeni. Degeaba îi spunea Greierele că fără carte va rămâne prost și va râde toată lumea de el, că Pinocchio o ținea tot pe a lui:

— Nu-mi place școala, nu vreau să merg la școală!

Geppetto îi dădu lui Pinocchio ultima bucătică de pâine, apoi merse în târgul de vechituri și-și vându paltonul cel ponosit, iar cu banii luați îi cumpără lui Pinocchio haine și cărți pentru școală.

Când băiatul l-a întrebat unde îi e paltonul, Geppetto i-a răspuns că îi era prea cald și l-a vândut. Obosit, înfrigurat și flămând, Geppetto a lucrat până noaptea ca să poată cumpăra o pâine a doua zi.

Dimineța Pinocchio, de voie-de nevoie, plecă la școală, dar își zise în sinea lui: „Când ajung acasă, îmi ajut tatăl la treabă.“

În drum spre școală, Pinocchio auzi o muzică de trâmbițe și tobe. Băiatul se îndreptă spre locul de unde se auzea muzica. Nimeri într-un bâlci înțesat de lume care se îngrămădea să intre la teatrul de păpuși.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Pinocchio un băiețel.

— Este teatru de păpuși.

Pinocchio vându cărțile de școală unui negustor de lucruri vechi și intră la teatru.

Păpușile uitară de reprezentație și strigă în cor: „Pinocchio, vino în brațele fraților tăi de lemn.“

Când s-a văzut primit cu atâta căldură, Pinocchio ajunse dintr-un salt pe scenă. Toate majoretele l-au înconjurat cu dragoste și îi puneau tot felul de întrebări.

Lumea din sală începu să fluiera că a dat banii degeaba. Atunci apărură păpușarul cel mare, un om foarte urât, cu barba până în pământ.

— Cine îndrăznește să-mi strice comedia? tună el. Am să te pun pe foc diseară, să-mi rumenesc friptura!

Pinocchio începu să se tânguie: „Tată, iartă-mă! Tu îți vinzi și haina de pe tine pentru mine și eu nu-ți fac decât neazuri. Cine te va ajuta la bătrânețe?“

Păpușarului i se făcu milă de Pinocchio și-i zise:

— Ține aici câțiva bănuți. Cumpără-i tatălui tău o haină de iarnă și ceva de mâncare. Pinocchio îi mulțumi și plecă bucuros spre casă.

Pinocchio mergea prin zăpadă și se juca cu banii când deodată îi ieșiră în cale un Vulpoi șiret care se prefăcea șchiop și un Cotoi care se prefăcea orb. Amândoi voiau să pună laba pe banii lui Pinocchio așa că îi spuseră:

— Pinocchio, în Țara Neghiobilor e o câmpie fermecată. Dacă sădești banii într-o gropiță și o stropești cu apă din izvor, a doua zi vei găsi un pom încărcat cu o mulțime de bani.

Naiv, Pinocchio îi crezu și le promise că îi va răsplăti când își va înmulți banii.

— Dacă aduc mai mulți bani acasă tatăl meu nu va mai trebui să muncească niciodată, spuse el mulțumit.

Au ajuns pe câmpia fermecată și Pinocchio și-a îngropat banii, apoi au mers la culcare.

Dimineața, Pinocchio a alergat într-un suflet la câmpie. Dar nu a găsit niciun pom cu bani ci doar o groapă goală.

„Vulpea și Cotoiul mi-au furat banii!“ se tângui Pinocchio. Și foarte trist se așeză în zăpadă, unde adormi plângând.

Când s-a trezit, era într-o căsuță și Zâna și Greierele erau lângă el. Zâna avea lacrimi în ochi și Pinocchio o întrebă de ce plânge.

— Plâng pentru că nu ești un băiat cuminte. Dacă nu asculți nu o să poți deveni un băiat adevărat, în carne și oase.

— Dar sunt foarte cuminte! strigă el.

În acel moment, nasul i se lungi atât de tare încât Pinocchio nici nu se mai putea mișca.

